

РЕШЕНИЕ

№ 3709

гр. София, 09.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **13272** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на Д. Д. – директор на Националния институт за недвижимо културно наследство /НИНКН/ срещу Решение № 522/17.10.2019г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/, Петчленен разширен заседателен състав, в частта, с която е установено, че е допуснала неравно третиране по см. на § 1, т.7 ДР ЗЗДискр спрямо Н. В. Б. при упражняване правото ѝ на труд и в нарушение на чл.14, ал.1 ЗЗДискр, за което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250 лева.

Жалбоподателката моли за отмяната на решението в оспорената част като незаконосъобразно – постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, неправилно приложение на материалния закон и поради необоснованост. На първо място се твърди, че Н. Б. е представлявана в хода на административното производство от лице, което не притежава съответната представителна власт за това. Неправилно съставът на КЗД приел, че в жалбата на Б. се съдържат оплаквания за дискриминация с конкретни поддържани доводи, не били изложени никакви конкретни факти подкрепящи извода за дискриминационно третиране по който и да било признак. Неизясняването на този въпрос, предвид разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр, се отразило неблагоприятно на правото на защита на ответника /в случая жалбоподател/. Невярно било твърдението на Б., че е

по-натоварена в сравнение с други нейни колеги, не била посочила доказателства за по-голям обем свършена работа. Неправилно комисията сравнявала заплатата на Б. със заплати на служители в НИНКН, някои от които били несъпоставими по степен и длъжност, а други били натоварени с много по-голям обем от работа. Тези факти били посочени в писмените обяснения на главния секретар на НИНКН с изх.№ 9100-777/1/ от 26.11.2018г. Същевременно Б. отказвала да извърши работа по множество разпределени ѝ преписки и ги връщала като „неотговорени“, а за други възложени ѝ задачи не предавала в срок протоколи за свършена работа. Приключената работа от нея била най-вече участия в комисии с полидисциплинарен състав. Отчетено било и обстоятелството, че е с определени 74% ТНР като в годините влошеното здравословно състояние на Б. било отчитано и към нея било проявявано разбиране за несвършената работа. В този смисъл тя била толерирана, а не дискриминирана. В съдебно заседание, редовно и своевременно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.Б., в писмени бележки обосновава доводи за законосъобразност на оспорения акт, съответно неоснователност на подадената жалба. В съдебно заседание не се представлява.

Заинтересованата страна Н. В. Б., не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В писмен отговор по жалбата оспорва нейната основателност.

Заинтересованите страни Г. С. и НИНКН, не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по жалба на Н. В. Б., заведена в КЗД с вх.№ 44-00-3776/04.10.2018г., в която се твърди, че жалбоподателката получава по-нисък размер на трудово възнаграждение в сравнение с останалите си колеги, въпреки че е магистър по архитектура и строителен инженер, negliжират се резултатите от работата ѝ, вследствие постоянния стрес от множеството възлагани задачи и повишаване заплатите на другите, но не и нейната, незаплащането на допълнително положения труд, се влошило здравословното ѝ състояние – задълбочило се съществуващо заболяване на ушите и се стигнало до пълна глухота, получила диабет. При извършеното преосвидетелстване от ТЕЛК били определени 74% ТНР. Към жалбата е приложено ЕР на ТЕЛК за общи заболявания при V МБАЛ С. № 1705/08.05.2015г., с което на Б. са определени 61% ТНР поради общо заболяване „Двустранно комбинирано намаление на слуха – практическа глухота и захарен диабет тип 2“ за срок от три години. След изтичане на срока Б. е преосвидетелствана като този път ТЕЛК е определила 74% ТНР с ЕР № 1693/25.06.2018г. /също приложено към жалбата/. Приложена е и Заповед № 753/17.09.2018г. на директора на НИНКН, с която Б. е преназначена от длъжност „старши експерт“ в Отдел „Полидисциплинарни проучвания“, Дирекция „Идентификация, деклариране и предоставяне на статут“ на длъжността „старши експерт“ в Отдел „Научно-изследователска дейност и оценки“, Дирекция „Изучаване, регистри и Национален документален архивен фонд“ за неопределено време, считано от 17.09.2018г., без промяна на трудовото възнаграждение. Допълнително към жалбата е депозирано уточнение – вх.№ 44-00-3953/23.10.2018г., в което се твърди, че

средствата за допълнително стимулиране се разпределят между хората с най-високи заплати като конкретния размер се определя от Г. С. – директор на Дирекция „Изучаване, регистри и Национален документален архивен фонд“.

С Разпореждане № 1328/24.10.2018г. на председателя на КЗД образуваната по жалбата преписка № 586/2018г. е разпределена на Пети заседателен състав с оглед изложените оплаквания за по-неблагоприятно третиране, осъществено чрез тормоз по см. на § 1, т.3, 7 и 8 ДР 33Дискр във вр. с чл.4, ал.1 във вр. с чл.5 33Дискр по признак „увреждане“, както и оплаквания по чл.14, ал.1 33Дискр. На членовете на състава е възложено в 7-дневен срок от постановяване на разпореждането да определи председател и докладчик, като започнат процедура за проучване и да изяснят фактите и обстоятелствата. На проведеното заседание съставът е определил за председател В. С. и за докладчик З. Д.. До жалбоподателката Б. е изпратено уведомление за осъществените процесуални действия.

С писмо изх.№ 16-00-43/08.11.2018г. на докладчика на състава за образуваното производство е уведомена Г. С. като ѝ е предоставен 7-дневен срок за предоставяне на писмени обяснения. Писмо с идентично съдържание е изпратено и до директора на НИНКН.

На 20.11.2018г. в КЗД е депозирано становище от НИНКН, в което се твърди, че подадената жалба от Б. е абсолютно неоснователна, работата ѝ в годините била оценявана съобразно нормативната уредба като тя не е подавала възражения срещу определената ѝ оценка.

На 23.11.2018г. Н. Б. е депозирала в КЗД допълнително пояснение относно размера на заплатата си през годините, както и копия от дипломите за завършено висше образование специалност „Архитектура“ и специалност „Хидротехническо строителство“.

На 26.11.2018г. е депозирано още едно становище от НИНКН, с приложени към него писмени доказателства във връзка с възлаганите на Б. задачи за работа.

На основание посоченото в доклад вх.№ 12-11-389/05.02.2019г. на докладчика по преписката, с Разпореждане № 162/13.02.2019г. на председателя на КЗД преписката, образувана по жалбата на Б. /№ 586/2018г./ е разпределена за разглеждане от петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация, състоящ се от З. Д., В. С., П. К., С. Й. и О. К.. За председател на състава е определена В. С., а за докладчик – О. К.. Докладчикът е изготвил доклад – заключение – л.154 и сл. по делото, разглеждането на преписката е насрочено за 10.04.2019г. на проведеното заседание страните са напътени км помирително производство, с оглед което разглеждането на преписката е отложено за 15.05.2019г. На проведеното заседание съставът е приел преписката за изяснена от фактическа и правна страна. Последвало е постановяването на оспореното решение, съобщено на жалбоподателката на 31.10.2019г., като жалбата срещу него е подадена на 08.11.2019г.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и е неблагоприятно засегнато от него /в оспорената му част/, с оглед което е налице правен интерес от обжалването. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за оспорване, с оглед данните за връчване на решението на Д. Д. и данните за подаване на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващата и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на предоставената му от закона власт - чл.65 във връзка с чл.48, ал.2 вр. ал.1, вр. § 1, т.1 ДР във връзка с чл.4, ал.1 ЗЗДискр. Съгласно чл.48, ал.1 и 2 ЗЗДискр Комисията разглежда и решава заведените пред нея преписки в заседателни състави, които се определят от председателя на комисията като той определя постоянни състави, които се специализират в материята по дискриминация на етническа и расова основа; на основата на пол; на основата на други признаци по чл.4, ал.1. според ал.3 на с.р. случаите на множествена дискриминация се разглеждат от разширен състав от петима членове.

В настоящия случай КЗД е сезирана с жалба вх.№ 44-00-3776/04.10.2018г., в която се твърди, че жалбоподателката Б. е третирана различно по повече от един признак, поради което и с Разпореждане № 162/13.02.2019г. на председателя на КЗД преписката, образувана по жалбата на Б. /№ 586/2018г./ е разпределена за разглеждане от Петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация, състоящ се от З. Д., В. С., П. К., С. Й. и О. К.. Видно от протокола от проведеното на посочената дата заседание по същество, в което преписката е приета за изяснена от фактическа страна, Петчленен разширен заседателен състав за множествена дискриминация е заседавал в посочения състав, като оспореното решение е прието с изискуемото по чл.64, ал.1 ЗЗДискр мнозинство и е подписано от членовете на заседателния състав. В този смисъл не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Оспореният акт е издаден в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл.65, т.5 и чл.66 ЗЗДискр във връзка с чл.59, ал.2 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективизиран в нарочен акт, в който са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

При постановяването му не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право се е възползвала Н. В. Б.. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр, доколкото не са налице пречки за образуване на производство и не са изтекли три години от извършването на нарушението. С разпореждане по жалбата е образувана преписка, след доклада на определения първи докладчик З. Д. правилно е преценено, че преписката следва да бъде разпределена на петчленен разширен заседателен състав. Проведено е проучване по преписката и е изготвен доклад, страните са своевременно уведомени за предприетите действия като на ответниците е дадена възможност да изразят становище, както по първоначалната жалбата, така и по постъпилите уточнения и доказателствата към тях. Събрани са относимите към случая доказателства, същите са анализирани в мотивите на административния акт, съответно същият е издаден при изяснена фактическа обстановка. За проведените заседания по преписката са съставени протоколи, а решението на комисията е

обективизирано в писмена форма.

Неоснователно намира съдът възражението в жалбата, че в производството през КЗД Н. Б. е била представлявана от лице, което не разполага с представителна власт. Жалбоподателката в административното производство е упълномощила адвокат като пълномощното е представено с административната преписка. Последният, съгласно упълномощаването, може да преупълномощава трети лица – адвокати и адвокатски сътрудници и възползвайки се от тази възможност адв.Х. В. е преупълномощил адвокатски сътрудник П. Р. П.. Последната, с оглед направеното възражение от пълномощника на настоящия жалбоподател в заседанието на 10.04.2019г., е представила на следващото заседание изрично нотариално заверено пълномощно от Н. Б.. Съгласно разпоредбата на чл.29, ал.3 от Правилата за производство пред Комисията за защита от дискриминация /ППКЗД/, съгласно чл.18, ал.1 АПК, препращащ към представителството по ГПК, представители на страните по пълномощие могат да бъдат адвокатите, както и представителите по чл.32 ГПК. Според ал.4 на с.р. съгласно чл.18, ал.2 АПК гражданите и организациите могат да се представляват с писмено пълномощно с нотариална заверка на подписа и от други граждани или организации.

При постановяване на оспореното решение не се установяват допуснати нарушения на материалния закон.

Не е спорно по делото, че Н. Б. работи повече от 20 години в НИИКН и към момента на подаване на жалбата заема длъжността „старши експерт“ в Отдел „Научно-изследователска дейност и оценки“, Дирекция „Изучаване, регистри и Национален документален архивен фонд“. Съгласно представената длъжностна характеристика минималните изисквания за заемане на длъжността са висше образование, образователно-квалификационна степен „магистър“ по архитектура и професионален опит минимум 2 години. Съответно Н. Б. отговаря на минималните изисквания за заемане на длъжността, на която е назначена. Не е спорно и че Н. Б. е лице с увреждане – определена 74% трайно намалена работоспособност поради наличие на общо заболяване.

От представените доказателства – длъжностни характеристики, длъжностни разписания и поименни разписания, при посочените лица за сравнение във връзка с оплакването за нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗДискр – А. И., К. Н., М. П., Я. Т. и М. К.-Е., безпротиворечиво се установява, че Н. Б. е получавала по-ниско възнаграждение в сравнение с колегите си, изпълняващи сходни функции като към 2017г. - 487 лева, като сравнение следва да се посочи, че в поименното разписание за 2017г. лицето, заемащо длъжността „Главен специалист“, със средно специално образование, съгласно данните, има определено индивидуално възнаграждение в размер на 512 лева. Аналогично са поставени обстоятелствата и в разписанието от 2018г. За периода 2013 – 2018г. до подаване на жалбата в КЗД, преките задължения на жалбоподателката са били увеличени, а определеното месечно възнаграждението на Б. се явява по - ниско, с оглед нейния ранг и длъжност, сравнено с останалите служители. Увеличаването на задълженията би могло да се обоснове с по-големия професионален опит и допълнително притежаваната образователна квалификация, но това би следвало да намери отражение при определянето на по-висок ранг, преназначаването на по-висока длъжност и определянето на по-голям размер на индивидуалното възнаграждение. Съответен на доказателствата е изводът на състава, че това не е налице, тъй като при сравнение на длъжностните характеристики на Н. Б.

и К. Н. основните задължения на последния, видно от длъжностната му характеристика са сходни с тези на Б. към 2013г., но на същия е определен по-висок размер на възнаграждение. Правилен е изводът, че ответните страни не са представили доказателства за това, че размерът на индивидуалните възнаграждения е определян съобразно получената оценка на изпълнението, с което да докажат, че е спазван принципът на равенство в третирането.

Съответен на фактите по делото е изводът на състава, че липсват конкретни доказателства за това, че Б. е отказвала да изпълни конкретно възложени задачи, забавяла е срока на изпълнението на същите и пр. И представеният в подкрепа на тези твърдения доклад, изготвен Инспектората към Министерство на културата /с вх.№ 16-00-22/15.05.2019г. по описа на КЗД/ сочи по-скоро на слабости в организацията на работата в НИИ НКН.

Целта на 3ЗДискр е да предостави цялостна и всеобхватна закрила от дискриминация при упражняване на правото на труд - както преди възникване на трудовото правоотношение така и по време на неговото съществуване, както и при прекратяването му. В Глава втора, Раздел I 3ЗДискр са въведени антидискриминационни правила за защита на работниците и служителите при упражняване правото им на труд, вменяващи на работодателя задължения, свързани с осигуряване на еднакви условия на труд; равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд; предоставяне на равни възможности за професионално обучение и повишаване на професионалната квалификация и преквалификация, както и за професионално израстване и израстване в длъжност или в ранг при прилагане на критерии при оценката на дейността им и др. Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.3 3ЗДискр, критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за атестиране на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл.4, ал.1 с.з. Критериите за равенство на трудовото възнаграждение по чл.14, ал.1 3ЗДискр и чл.243, ал.1 КТ са два: за еднакъв труд и равностоеен труд, като под еднакъв труд се разбира трудът, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила, квалификация, умения и пр. Равностоеен е трудът, полаган от различни лица, които имат различна по профил на своята квалификация работна сила, принадлежност към различна професия и специалност, изпълняват различна по характер работа, но при които полаганият труд има равна ценност и полезност. Равностойният труд е от различен характер, но със същата стойност на работната сила, т.е. труд, който въпреки различния си характер струва толкова колкото трудът от друг характер, независимо от кого се полага. Равностойността се определя от еквивалентната образователна квалификация, времетраенето на изразходваната работна сила, производителността и условията, при които се извършва работата или поставя знак за еквивалентност между длъжности, изискващи изпълнение на различни трудови функции, но еквивалентни по своя резултат. Този принцип е възприет и при определяне на длъжностите по Закона за държавния служител, съответно размерите на възнаграждението за тях.

В 33Дискр принципът на равното възнаграждение за еднакъв или равностоен труд е транспониран с оглед поетите от Република България международни задължения, които съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България са част от вътрешното право на страната и имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Съгласно разпоредбата на чл.3 33Дискр този закон защитава от дискриминация всички физически лица на територията на Република България, а съгласно чл.6 от него забраната за дискриминация действа спрямо всички при упражняването и защитата на предвидените в Конституцията и законите на Република България права и свободи.

Вмененото с разпоредбата на чл.14, ал.1 и ал.2 33Дискр законово задължение е работодателят да осигури равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд, независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време. Чл.14, ал.3 33Дискр предвижда, че критериите за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение са еднакви за всички работници и служители и се определят с колективните трудови договори или с вътрешните правила за работната заплата, или с нормативно установените условия и ред за атестиране на служителите в държавната администрация без оглед на признаците по чл.4, ал.1 от с. 3.

Според Конвенцията за правата на хората с увреждания, дискриминация по признак „увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения.

Правилно съставът е приел, че в случая определеното различие по размер възнаграждение на Н. Б. се основава на защитения признак по чл.4, ал.1 33Дискр „увреждане“ и „образование“, поради което е налице нарушение на принципа на равно възнаграждение за еднакъв или равностоен труд. В съответствие с чл.9 33Дискр в случая са доказани факти, от които може да се направи извод за неравностойно третиране, а работодателят не е доказал наличието на законово основание за това. В рамките на производството не е опровергано от страна на работодателя предположението, че определеният по - нисък размер на основното месечно възнаграждение се дължи на неравностойно третиране, във връзка с отношенията между служител и работодател, касаещи възлагане и изпълнение на работата. Ответните страни са изложили аргументи, че обемът на работа за останалите служители, в сравнение с Б. е бил по-голям, което не се доказва, без да се отчита обстоятелството, че тя е лице с увреждане, с определени 74 % трайно намалена работоспособност.

Съответно при така установеното комисията е упражнила законосъобразно правомощието си по чл.65, т.3 вр. чл.80, ал.1 33Дискр като е наложила на жалбоподателката административно наказание „глоба“ в размер на 250 лева, който размер ,макар и определен в минимума, предвиден от закона, е

съответен за постигане целите на административното наказване по чл.12 ЗАНН.

Изложеното обосновава извод за законосъобразност на оспорения акт като постановен при отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК, съответно обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. – директор на Националния институт за недвижимо културно наследство, срещу Решение № 522/17.10.2019г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, оспорено в частта, с която е установено, че е допуснала неравно третиране по см. на § 1, т.7 ДР 33Дискр спрямо Н. В. Б. при упражняване правото ѝ на труд, на основа на признаците „увреждане“ и „образование“, в нарушение на чл.4, ал.2 33Дискр и чл.14, ал.1 33Дискр, за което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 250 лева, на основание чл.80, ал.1 33Дискр.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: